

РЕШЕНИЕ

№ 4750

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 12.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **13404** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 29, ал. 6 от Закон за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българска народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/.

Образувано е по жалба на М. В. И., с адрес: [населено място] 8000,[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2-1484/20.11.2018 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, с което е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата се излагат доводи за нищожност на решението на Комисията, а в условията на евентуално се твърди незаконосъобразност на обжалвания акт поради нарушение на процесуални правила, на материалния закон и несъответствие с целите на закона. Твърди се, че съгласно практиката на ВАС Комисията не разполага с материалноправна компетентност да се произнася с множество решения, обявявайки принадлежност на едно лице към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В тази връзка посочва, че преди издаването на обжалвания в настоящото производство акт принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА била установена и обявена с решение № 137/09.06.2010 г., като недопустимо било за втори пореден път при идентичност на фактите и при липса на нови доказателства да бъде обявена

принадлежността му. Наред с това твърди, че не е подписвал каквито и да е документи, не е предоставял сведения и не е давал съгласие за сътрудничеството като секретен сътрудник, което се установявало от събраните по делото доказателства. С оглед изложеното моли съда да постанови решение, с което да прогласи за нищожно обжалвания акт, а в условията на евентуалност да го отмени като незаконосъобразен. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, чрез представителя му по пълномощие К. И., поддържа жалбата по изложения в нея и в депозираните по делото писмени бележки доводи. Претендира разноски по делото, за което е представил списък на разноските по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, чрез процесуалният му представител юрк. М. оспорва жалбата, като неоснователна по доводи изложени в отговора депозиран по реда на чл. 163, ал. 2 АПК и подадени впоследствие становища с аргументи за законосъобразност на оспореното решение. Счита за неоснователни доводите за нищожност на акта, тъй като предходно издаденото от административния орган решение № 137 от 09.06.2010 г., с което е установена и обявена принадлежността на М. И. към органите по чл. 1 от Закона, е отменено с решение № 2390 от 17.05.2011 г. на АССГ, потвърдено с решение № 15808 от 30.11.2011 г. на ВАС, поради което оспорения в настоящото съдебно производство акт се явява първо такова за установяване и обявяване на принадлежността, тъй като с отмяна на административния акт, същият е преустановил съществуването си в правния мир, на са били налице архивни документи, чиято материална доказателствена сила не била оборена и с оглед на това не е налице повторност. Претендира присъждане на разноски.

Административен съд София град, Трето отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От представената по делото административна преписка се установява, че на база писмо № КИ-К-17-14807 от 28.06.2017 г. и писмо-отговор вх. № 8935 от 07.09.2017 г., Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия на основание чл. 26, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия е извършила проверка на лица по чл. 3, ал. 1, т. 14 и т. 26 — главният секретар, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците и заместник-началниците на управления, районни служби, бази гранично-полицейски кораби, гранични контролно-пропускателни пунктове, районни центрове 112 и началниците на участъци, отдели и сектори в Министерството на вътрешните работи и началниците на структури по чл. 37, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи, началниците на отдели и началниците на сектори в администрацията на изпълнителната власт – МВР, при която проверени били 2088 лица, част от които са подадени на основание чл. 21, ал. 2 кадрови промени, а 950 лица не подлежат на проверка по силата на чл. 26, ал. 4 от Закона. Било установено, че за периода 08.10.2009 г. до 31.07.2017 г., в списъкът представен от

Министъра на вътрешните работи, към отговора на писмо с вх. № 8935 от 07.09.2017 г. на стр. 271 фигурирал М.И., като от 2009 г. до 2017 г. заемал длъжностите „Началник на сектор“ и „Началник отдел“.

На заседание на Комисията от 20.11.2018 г., за което е съставен протокол № 42, приложен по делото, при наличие на кворум, са разгледани документи за установяване на принадлежност на лица по чл. 3, ал. 1, т. 14 и т. 26 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В резултат на разискване и след гласуване с 7 гласа „ЗА“, от присъствали седем членове на Комисията, е прието решение за установяване и обявяване на принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на М. В. И. като за него е прието, че е бил агент на Държавна сигурност (обозначено като ДС) и Военното контраразузнаване (обозначено като В.), вербуван от майор И. М. И. на 28.03.1991г., регистриран на 11.04.1991 г., с псевдоним К., въз основа на собственоръчно написани агентурни сведения, документи на ръководилия го щатен служител, картон обр.4, лично и работно дело ІА-909, посочена е и заеманата публична длъжност – началник сектор от 01.04.2009 г.

По делото са приложени доказателствата, съдържащи се в личното и работното дело на жалбоподателя.

С оглед на така проведеното заседание и взетото решение е постановено Решение № 2-1484/20.11.2018 г. на Комисията, с което е установена и обявена принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на М. В. И. в качеството му на агент; в структурите на ДС и В., вербуван от майор И. М. И. на 28.03.1991г., регистриран на 11.04.1991 г., с псевдоним К.. Посочено е, че е заемал публична дейност/длъжност – „Началник на сектор“ от 01.04.2009 г. до 18.09.2011 г., от 05.12.2013 г. до 04.08.2013 г. и от 04.09.2014 г. до 31.01.2017 г. и „Началник на отдел“ от 19.09.2011 г. до 09.10.2012 г. и от 11.10.2012 г. до 20.11.2013 г.

Като документи въз основа на които е установена принадлежността към органите по чл. 1 са посочени собственоръчно написано агентурно сведение, документи на ръководилия го щатен служител, рег.бланка, съдържаща се в лично и работно дело ІА-909, картон обр.4.

Препис от решението е връчено на И. на 27.11.2018 г., видно от копие на обратна разписка на л. 92 по делото.

По делото, във връзка направено от страна на жалбоподателя оспорване по реда на чл. 193 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК на истинността на следните писмени доказателства - лично и работно дело ІА-909, картон обр. 4. и извлечение от архивен дневник, съдът е открил производство по оспорването им и е разпределил на основание чл. 193, ал.3 от ГПК доказателствената тежест между страните по делото. В горната връзка са изслушани и приети, като неоспорено от страните по делото от съда основно и допълнително заключението на вещото лице С.Х. по допуснатата съдебно-графологическа експертизи, които съдът ще обсъди в мотивите на съдебния акт.

По делото са събрани в съдебното производство и други представени от страните писмени документи като доказателства по делото.

С оглед на така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу оспореното решение е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването му и в предвидения за това 14-дневния срок. В частта,

в която се претендира нищожност на оспорения акт и съобразно разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК, жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, която по силата на чл. 29, ал. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА е компетентният орган, който извършва обявяването на принадлежност на лице към органите по чл. 1 от с.з. - Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

Комисията е колегиален орган и се състои от девет членове, включително председател, заместник-председател и секретар - чл. 5, ал. 1 от закона. Заседанията на комисията се провеждат при кворум повече от половината от всички членове, като решенията се вземат с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване - чл. 8, ал. 2 от закона. Решението на комисията се подписва от всички членове, участвали в гласуването - чл. 16, ал. 3 от Правилника за дейността на комисията. Видно от съдържанието на решението същото е подписано от петима от членовете на Комисията, участвали в гласуването, който брой съвпада с отразения в присъствената книга на заседанието от 20.11.2018 г. По делото е представено извлечение от протокол № 42 от 20.11.2018 г., в което е посочено, че на заседанието присъстват седем членове на Комисията, чиито имена са отразени в протокола. Следователно, заседанието, на което е прието оспореното решение е проведено при наличие на изискуемия кворум.

По отношение на обсъждането, касаещо вземане на решение относно М. В. И., се установява, че в протокола изрично е отразено, че от присъствалите седем членове на Комисията всички са гласували „за” установяване и обявяване на принадлежност към структурите на ДС и БНА, с което е спазено изискването за приемане на решенията с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване. Изложеното обосновава извод, че решението е прието от овластен по закон орган при необходимия кворум и мнозинство. Спазена е процедурата по приемане на решението. Същото е издадено в законоустановената писмена форма с предписаното съдържание, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването му.

Нормата на чл. 26, ал. 1, т. 2 от закона задължава Комисията да извърши проверка относно наличие на основания за установяване и обявяване на принадлежност към органите по чл. 1 от закона относно лица, заемащи публична длъжност или изпълняващи публична функция. Публичните длъжности по смисъла на закона са изчерпателно изброени в чл. 3, ал. , от с.з., сред които под т. 14 са посочени следните длъжностите - главният секретар, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците и заместник-началниците на управления, районни служби, бази гранично-полицейски кораби, гранични контролно-пропускателни пунктове, районни центрове 112 и началниците на участъци, отдели и сектори в Министерството на вътрешните работи и началниците на структури по чл. 37, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи, а в т. 26 са посочени - главните секретари, генералните директори, заместник генералните

директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците на отдели и началниците на сектори в администрацията на изпълнителната власт.

С оглед на това и предвид представените по делото доказателства безспорно в случая се установява, че жалбоподателят е заемал публична длъжност „Началник на сектор“ и „Началник на отдел“ през периода от 2009 г. до 2013 г.

Липсва спор между страните по делото, а и това се установява от приобщения по делото доказателствен материал, че по отношение на М. В. И. е било постановено решение № 137 от 09.06.2010 г., с което е установена и обявена принадлежността на М. И. към органите по чл. 1 от Закона. Това решение е обжалвано по съдебен ред, като с решение № 2390 от 17.05.2011 г. постановено по описа на АССГ, съдът е отменил оспорения административен акт. Решението е потвърдено с решение № 15808 от 30.11.2011 г. постановено по адм.дело № 9450/2011 г. по описа на ВАС, Трето отделение. Т.е. налице е постановен и влязъл в сила съдебен акт, с който е прието за незаконосъобразно решението на Комисията и то е отменено. Следователно и съгласно чл. 177 от АПК решението е скрепено със силата на присъдено нещо и освен, че има действие между главните страни – оспорващият и ответника, то има такава сила и по отношение на всички останали при отмяна на административния акт поради произвеждане на конститутивното му действие, което се състои в отпадане с обратна сила на разпоредените с акта права и задължения. Настъпилата материалноправна промяна трябва да бъде зачитана от всеки, независимо дали е участвал в делото.

Разпоредбата чл. 177, ал. 2 от АПК изрично посочва, че актове и действия на административния орган, извършен в противоречие с влязло в сила на решение на съда, са нищожни и всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Следователно нищожни са всички административни актове на административния орган, извършени след влизане на решението в сила, които му противоречат. Повторно издаденият акт, със същото съдържание като отменения, не поражда правни последици. Еднакво съдържанието, когато са разпоредени същите права и задължение на същите фактически основания.

Безспорно по делото се установи, че е налице влязло в сила съдебно решение, уреждащо отношенията между същите страни като настоящите, административният орган се е позовал на идентични факти при издаването на отмененото решение № 137 от 09.06.2010 г. на Комисията и процесното – решение № 2-1484/20.11.2018 г. на Комисията, както и че два акта са издадени на едно и също основание.

В настоящия случай, не е и налице хипотезата на чл. 28 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В посочената правна норма е уреден въпросът относно възможността за повторно произнасяне на комисията относно принадлежността на лица, по отношение на които вече се е произнесла. Единствената хипотеза, при която комисията е компетентна да се произнесе повторно, е при поява на нови доказателства, тоест такива които не са били известни към момента на постановяване на предходното решение. Ето защо комисията по ЗДРДОПБГДСРСБНА не разполага с материалноправна компетентност да се произнесе с множество решения, обявявайки принадлежност към органите по чл. 1 на база на едни и същи доказателства. В настоящия случай, както се посочи по-горе принадлежността на жалбоподателя е установена и обявена въз основа на едни и същи доказателства, в едни и същи служби и в едно и също качество. Както документите, така и установяването са идентични с посочените по-горе две решения на Комисията.

Съгласно Тълкувателно решение № 12/09.12.2021 г. на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия няма материална компетентност (извън случаите по чл. 28 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия) да се произнася с второ и последващи решения с диспозитив „обявява установената и обявена принадлежност“ към органите по чл. 1 от същия закон за конкретно лице, при липсата на нови доказателства, за което вече с влязло в сила нейно решение е установена и обявена такава, предвид императивната разпоредба на чл. 26 от същия закон. В тълкувателното решение, което е задължително за административните органи и за съдилищата, е прието, че Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби към Българската народна армия, не е оправомощена да се произнесе с второ и последващи решения спрямо същите лица, чиято принадлежност към Държавна сигурност или разузнавателните служби на Българската народна армия вече е обявила, ако не са налице нови доказателства./решение №5685/10.06.2022г по адм. Дело № 3552/2020г на ВАС III отд./

По тези съображения настоящият съдебен състав приема, че оспореното решение, с което за жалбоподателят отново е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, е нищожно като издадено в нарушение на чл. 177, ал. 2 от АПК и следва да се прогласи като такава.

По разноските по производството:

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 1 от АПК право на разноски има жалбоподателя, като следва такива да му се присъдят в размер на общо 710 лева, от които 10 лева – държавна такса и 700 лева – заплатено възнаграждение за вещо лице.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 70-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Решение № 2-1484/20.11.2018 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /Комисията/, с което е установена и обявена принадлежността на М. В. И. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да заплати на М. В. И. сумата от **710 (седемстотин и десет) лева**, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ:

